

kommer derved til at influere paa Bestemmelserne, og baade af denne og af andre Grunde har disse gentagne Gange maattet revideres i de forløbne Aar. Fastsættelsen af Kravene fordrer et nøje Kendskab til den Værdi, som man uddannelsesmæssigt kan tillægge de forskellige Stillinger.

Endelig fordrer det tredie Punkt et meget alsidigt Skøn. I et meget stort Antal Tilfælde vil den Uddannelse, en Ansøger forelægger med Begæring om Specialistanerkendelse, ikke svare nøje til det vedtagne Skema for Uddannelseskrav; Anerkendelse eller Ikke-Anerkendelse vil være afhængig af en skønsmæssig sammenlignende Vurdering.

Det vil efter dette være forstaaeligt, at man har givet det Udvalg, der hidtil har haft med disse Spørgsmaal at gøre, en alsidig S sammensætning med Repræsentation for Fakultetet, Hospitalsoverlæger, Specialister, praktiserende Læger og yngre Læger.

Lovforslagets § 4 henlægger hele Ordningen til Indenrigsministeren og Sundhedsstyrelsen. Kommissionsbetænkningen forudsætter som naturligt, at der vil blive forhandlet med det lægevidenskabelige Fakultet og de videnskabelige Specialselskaber, og at man vil nyttiggøre de Erfaringer, som Lægeforeningen sidder inde med.

Man gaar saaledes ud fra, at Ministerium og Sundhedsstyrelsen ikke kan antages at sidde inde med hele den omfattende Sagkundskab, som er fornøden til at kunne administrere en Specialistordning, og for at sikre en betryggende Ordning vil det derfor være ønskeligt, at Loven giver nærmere Anvisning paa, hvordan en saadan Sagkundskab skal sikres.

Et Kommissionsmindretal ønskede af disse Grunde, at det skulde hedde: »fastsættes af Indenrigsministeren efter Indstilling af det lægevidenskabelige Fakultet».

Fakultetet vilde heller ikke finde en saadan Ordning tilfredsstillende. Fakultetet i sig selv vilde ikke i alle Henseender være kompetent eller egnet til at indstille i disse Spørgsmaal (sml. ovenfor). Det kunde selvfølgelig raadspørge andre eller knytte Raadgivere til sig. Men dels vilde det let medføre Arbejde i et Omfang, der kunde medføre Kollision med andre Pligter, og navnlig er Fakultetet af den Mening, at det — i Analogi med den hidtidige Ordning — vil være at foretrække, at der under Sundhedsstyrelsen organiseres et Specialistudvalg eller -Nævn, der stiller fornøden alsidig Sagkundskab til Disposition for de Afgørelser, som skal tages af Ministerium og Sundhedsstyrelse. I et saadant Nævn vilde man finde det rimeligt, at ogsaa Fakultetet blev repræsenteret.

2. Punktum i § 4 Stk. 1 kunde man derfor ønske saaledes affattet: »Indenrigsministeren afgør efter Indstilling af et af Sundhedsstyrelsen nedsat Specialistnævn, hvori det lægevidenskabelige Fakultet er repræsenteret, indenfor hvilke Grene af Lægevidenskaben Læger kan opnaa Tilladelse til at betegne sig som Speciallæge, og fastsætter i Hovedtrækkene, paa hvilke Vilkaar saadan Ret kan opnaas. Efter Indstilling af Specialistnævnet meddeles Tilladelsen af Sundhedsstyrelsen, der herom udsteder offentlig Bekendtgørelse».

Ved Lovforslagets Behandling i Folketinget blev tilføjet et 4. Punktum: »Naar en Læge gennem sin hidtidige . . .«. Denne Tilføjelse er efter Fakultetets Mening meget uheldig. Den kan aabne Mulighed for at modvirke det, der er Hensigten med hele Specialistordningen. Den vil være overflødig, hvis Paragrafen faar den ovenfor foreslaaede Ordlyd. Som tidligere omtalt maa Anerkendelsen som Specialist i et stort Antal Tilfælde baseres paa en skønsvis Sammenligning mellem de fastsatte Uddannelseskrav og den af Ansøgeren gennemgaaede Uddannelse. Hvis et alsidigt sammensat Udvalg eller Nævn ikke kan indstille en Ansøger til Anerkendelse, fordi han mangler den alsidige Uddannelse, der er fastsat som Betingelse, eller fordi det ikke er anset som rimeligt at optage den Specialitet, han ønsker at beskæftige sig med, blandt de anerkendte Specialiteter, vilde Anerkendelse i saadant Tilfælde virke skadeligt for Specialistordningen.

Man tillader sig derfor at foreslaa, at dette Punktum udgaar.